

Jodi Ellen Malpasová

OCHRÁNCE

Jsi v dobrých rukách...

Jodi Ellen Malpasová

OCHRÁNCE

Jsi v dobrých rukách...

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Jodi Ellen Malpas
THE PROTECTOR

Copyright © 2016 by Jodi Ellen Malpas
Translation © Kristýna Vyhliđková 2019
© Grada Publishing, a. s., 2019

Z anglického originálu The Protector, vydaného nakladatelstvím Orion Books v roce 2016, přeložila Kristýna Vyhliđková
Odpovědná redaktorka Barbora Srncová
Redakční úpravy a korektury Monika Straková
Obálka Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2019
jako svou 7379. publikaci

Tisk FINIDR

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1151-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-1150-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-0597-7 (print)

Pro mého tátu – věčného ochránce.

PODĚKOVÁNÍ

Je tu tolik lidí, kterým chci poděkovat. Vždycky přemýšlím nad tím, jestli už z toho nejste všichni otrávení. Ale pro případ, že ne, tak děkuji svému britskému týmu a také tomu americkému tam za vodou za to, že neustále podporujete moji kariéru. Mám obrovské štěstí, že stojíte za mnou.

Je tu ovšem jedna osoba, kterou musím vyzdvihnout – někdo, kdo pro mě moc znamená, a to nejen jako profesionál v oboru. Je jím moje agentka, Andrea Barzvi. Už jsou to tři roky, kdy jsme se poprvé setkaly – kdy jsem byla naprosto bezradně lapená ve víru všech věcí točících se okolo trilogie *This Man*. Pořád jsem bezradná, ale vědomí, že mám po boku Andreu, dělá z té bláznivě horské dráhy spíš vzrušující zábavu než děsivou skutečnost. Ona je opravdu poklad a já každý den děkuji šťastné hvězdě, že mě našla. Díky, Andy, za všechno, co pro mě děláš jako profesionál, a ještě mnohem víc.

A nakonec bych ráda poděkovala všem úžasným bloggerkám a čtenářkám po celém světě. Jsem vděčná, že jste mě pustily do svého webového světa a stále hlídáte, kam mě ta moje spisovatelská cesta zavede. Doufám, že si mého nového muže, Jakea, náležitě užijete.

1. KAPITOLA

JAKE

ZÍRÁ NA MĚ vytřeštěnýma očima plnýma hrůzy a děsu a tělo má pode mnou úplně ztuhlý. Žár, prach, řev všude kolem – to všechno způsobuje, že je téměř nemožný se soustředit. Jenže já se musím soustředit. Párkrát prudce zamrkám a lehce se posunu, abych ho udržel v tom štěrku a písku na místě. Neměl bych tu být. Měl bych se držet v pozadí v okolních kopcích, nepostřehnutelnej díky bujnýmu porostu a všudypřítomným okolním skalám. Neznámá, neviditelná hrozba.

Muž, kterýho tu držím jako vězně, je hubenej a podvyživenej s nažloutlým bělmem očí. A tenhle vymytej mozek sejmul dva z mých parťáků. Intenzivní bolest v rameni mi připomene, že mě málem dostal taky. Měl jsem zůstat na pozici. Podělal jsem to. Bezohledná a sobecká potřeba přivést tyhle zasraný hajzly do pekla vyústila ve smrt dvou vojáků. Měl jsem to být já, kdo tu měl teď o pár metrů dál ležet ve špíně. Zasloužil bych si to.

Pod tenkou látkou trička mu divoce buší srdce. Cítím to na vlastní kůži, dokonce i přes ty strašný vrstvy uniformy a neprůstřednou vestu, která mi kryje hrudník. Ale ani teď mu z očí nemizí ten ďábelskej pohled, zatímco ke mně něco mumlá v tý svý hatmatilce.

Modlí se.

Měl by.

„Uvidíme se v pekle.“ Zmáčknu spoušť a pošlu mu kulku rovnou do hlavy.

* * *

Naprosto zpocenej se prudce posadím na posteli, těžce oddechuju a tenký prostěradlo se mi lepí všude po těle.

„Zkurvysyn,“ vydechnu a dovolím očím, aby se přizpůsobily ran-
nému rozbřesku. Pak si z panoramatickýho okna ložnice všimnu lon-
dýnskýho obzoru. Je šest ráno. Víím to, aniž bych se musel podívat na
hodiny na nočním stolku, a není to jenom vycházející slunce, co mi
tuhle informaci prozradí. Každý ráno přesně v tuhle dobu mi totiž
v hlavě začne ječet alarm. Břemeno a požehnání zároveň.

Spustím nohy po straně z postele, popadnu telefon a nijak mě
nepřekvapí, když tam nenajdu žádnou zprávu ani zmeškanej hovor.

„Dobrý ráno, světe,“ zamumlám a odhodím ho zpátky na noční
stolek, než si protáhnu ruce a zatnu ztuhlý svaly. Zakroužím rameny
a zhluboka se nadechnu, než všechen ten vzduch zase klidně a dlou-
ze vypustím nosem. Položím si předloktí na kolena a zírám na město,
zatímco se snažím potlačit noční můru do bezpečnýho kouta mys-

li a pravidelně u toho dýchám. Nádech a výdech. Nádech a výdech. Nádech a výdech. Zavřu oči a děkuju síle falešného poklidu. Dovedl jsem ji k dokonalosti.

Jenže pak se mi všechny svaly v těle opět napnou, když se za mnou cosi pohne. Ruka mi sklouzne rovnou pod matraci pro mou VP9, než se nad tím vůbec stihnu zamyslet.

Impuls.

Zbraň míří na probouzející se cíl ještě dřív, než stihnu vůbec zaostřit.

Instinkt.

Vyskočím na nohy, nahej jako v den, kdy jsem se narodil, v pevně natažených rukách pistoli.

„Hmmmmm,“ vkrade se mi do mysli tichý zavrnění a já si všimnu dlouhých nahejch nohou trčících zpod peřiny. Konečně mi naskočí mozek a přeneseme mě zpátky do baru, ve kterém jsem včera večer skončil. Rychle strhnu zbraň z dohledu právě ve chvíli, kdy se jí se zachvěním otevřou oči. Líně se usměje a pohybem vypočítaným k tomu, aby mě přiměla slintat a ptáka sebou škubat chťičem, si protáhne pevný štíhlý tělo.

Jenže to má smůlu. Mám teď v hlavě jedinou věc. A ona to není.

„Pojď zpátky do postele,“ zašeptá a chlípným pohledem přejede moji metr pětadevadesát centimetrů vysokou postavu. Nadzvedne se na lokti, položí si bradu do dlaně a dlouhýma prstama si začne poklepávat na tvář.

Nevšímám si jí, ať už škemrá jakkoliv. A na obzoru čekám hodně zklamanou ženskou. Ta samá scéna, jinej den. Vyrazím pryč a v zádech mě vyprovází znechucený pohled. „Promiň, mám něco na prá-

ci,“ prohodím přes rameno, aniž bych jí věnoval pozornost. Na tohle nemám čas. „Klidně si vezmi banán, až budeš odcházet.“ Zabočím za roh do koupelny.

Dvě celoprosklené stěny mi poskytují sto osmdesáti stupňový rozhled po městě, ale já vidím jediné svoji ztrhanou tvář v zrcadle. Povzdechnu si a opřu se oběma rukama o umyvadlo, když pustím vodu, a dál zírám na svůj ubohej odraz. Vypadám stejně na hovno, jako se cítím. Zkurvenej Jack Daniel's. Dlaněma si přeježu po zarostlý tváři právě ve chvíli, kdy za sebou zaslechnu: „Ty seš takovej zsranej kokot!“ následovaný výstražnejma signálama, že se mi do koupelny blíží ženská. Nemůžu s ní nesouhlasit. *Jsem hajzl. Nabroušenej, pomstychtivej hajzl.* Přál bych si, aby se ve mně usadil klid a mír, ale v *mým* životě žádnej klid není. Den co den vidám jejich tváře kdykoliv, když zavřu oči. Danny, Mike. Byli pro mě jako bráchové a i po čtyřech letech vím, že to byla jenom moje vina, proč jsou mrtví. Moje hloupost. Moje sebestřednost. Není před tím úniku. Jenom rozptýlení. Práce, chlast a sex... To je všechno, co mám. A bez jasnýho úkolu mi zbývají jenom dvě věci.

Střelím unavenýma očima za svůj odraz a najdu ji tak vytočenou, jak jsem čekal. Ale je tam i touha. Krásný prsa jí zdobí pevný bradavky a ona mě nepřestává probodávat vražedným pohledem. Otočím hlavu ke straně a čekám, až si mě chlípně prohlídne. Pootevře rty. Pták zůstává v klidu. Ani náznak ranní erekce.

„Zavři za sebou dveře,“ řeknu bez zájmu a spolu s přímočarým příkazem jí nevěnuju víc než kamennej výraz. A pak to spatřím. Odhodlání.

„A je to tu,“ zamumlám si pro sebe, odstrčím se od umyvadla a narovná se, abych se proti tomu obrnil.

Zuřivě ke mně dojde a rozhazuje přitom rukama. „Ty bastarde!“ zarve a vrazí mi facku. A já ji nechám, zatnu zuby a čekám, až mě přestane brnět tvář. Pak si s křupnutím protáhnu krk a otevřu oči. „Dveře jsou tímhle směrem,“ řeknu a mávnu rukou směrem za ni.

Chvíli na sebe jenom zíráme – ona ohromeně, protože si pravděpodobně přehrává to, jak úžasně jsem ji včera ošukal, a já netečně, zatímco si nepřeuji nic jiného, než aby si kurva pospíšila a já mohl začít den.

„Díky za pohostinnost,“ vyštěkne, konečně se otočí na bosý patě a vypadne.

Za pár minut prásknou dveře a rozvibrujou se všechny stěny. Vráťím se k zrcadlu a popadnu kartáček na zuby. Pak na sebe hodím kraťasy, obuju si tenisky a vyrazím do ulic.

* * *

Čerstvej ranní vzduch je skvělej. Zamířím do parku, poslouchám zvuky probouzejícího se Londýna, narůstající dopravy, ptáků a kroky dalších běžců dopadajících na chodník. To všechno na mě má uklidňující účinek, kterej potřebuju k tomu, aby můj den dobře začal. Na trávě se stále drží rosa, a jak sprintuju po cestě, ulpívá na mě vlhkost. Začínají mi dřevěnět nohy. Přesně takhle to mám rád. Soustředím se, můj směr je automatickej, jako kdybych běžel tuhle trasu milionkrát. Což jsem pravděpodobně udělal. Ty samý tváře, většinou ženský a všechny nadějně rozesmátý, když mě vidí se blížit. Narovnájí se a nutí se do pravidelnýho dechu. Možná bude dnešek tím dnem,

kdy se zastavím a pozdravím je, nebo po nich možná střelím rychlým úsměvem, zatímco je budu míjet. Jak jsem řekl, obrovský zklamání. Jsou to jenom další tváře v moři bezvýznamnejch lidí, který mi zkrátili cestu. Nenápadně je všechny oběhnu, tělo mi pracuje automaticky, aby se vyhnulo jakýkoliv kolizi.

O půl hodiny později se mi konečně projasní hlava a pot začne vyplavovat z těla všechen alkohol. Během poslední míle to ze mě všechno vyprchá a začnou mě pálit plíce.

Hotovo.

Zvolním tempo a pomalu zastavím před Nero's café. Zvednu oči k nebi. Spokojeně přikývnu. 7:20 přesně. Vejdu do dveří, popadnu ubrousek a otřu si čelo, zatímco kráčím k pultu. Cestou kolem ledničky popadnu lahev s vodou, otevřu ji a obrátím ji do sebe ještě dřív, než dojdu k obsluze. Ta má pro změnu namarkováno ještě dřív, než stačím sáhnout do kapsy pro peníze.

„Vaše černá káva už se dělá,“ řekne a rychle se podívá přes rameno.

„Díky,“ zamumlám a odhodím lahev na druhou stranu kavárny. Přistane přímo v koši. Ve chvíli, kdy obrátím pozornost zpátky k servírce, už moje káva stojí na pultě.

Každý den to samý. Popadnu kafe a vypadnu.

Jak kráčím po Berkeley Street, doprava houstne. U svého obvyklého prodejce se stavím pro noviny. Drží je v napřažený ruce, už když se blížím, a usmívá se. „Dneska jdete dřív, pane.“

Přikývnu a hodím mu libru, než přelítnu očima titulní stranu. Ve vteřině, kdy zaregistruju titulek hlavního článku, se ve mně zvedne vlna vzteku.

O SVÁTČÍCH ZEMŘELO PO STŘELBĚ V TURECKU 19 LIDÍ

„Bastardi.“ Spolknu vztek, stejně jako bezmoc, a pokračuju ve čtení. Začali s evakuací, turisty varovali, aby se tam nevydávali. Turecko bylo přidáno na seznam nebezpečných zón. Celej svět je v poslední době nebezpečná zóna. Zavřu noviny a odhodím je do nedalekého koše. Nechápu, proč si to dělám. Nemám, jak bych pomohl. Teď už ne. Už mě nepotřebujou. Nebo lépe řečeno nechtějí. Moje sebedestruktivní řádění v Afghánistánu se o to postaralo. Tváře parťáků, kamarádů se začnou dobývat skrz moje ochranný zdi v hlavě. Šťastný tváře. Mrtvý tváře. Mrkáním rozeženu vzpomínky a potlačím je, než mě úplně přemůžou. Potřebuju dalších deset kilometrů.

* * *

Pustím sprchu a nechám teplotu přesně tam, kde je. Na zatraceně studený. Ostří ledový vody na mě zaútočí ze všech čtyř stran a zajistí mýmu tělu dokonalej trest. Je to dobrý. Skutečný. Zvrátím hlavu a nechám si vodu stékat i přes obličej, zatímco přemýšlím nad plánem na dnešní den. Vyčistit zbraň... Tenhle týden už počtvrtý. Zkontrolovat e-mail. Možná zavolat Abbie.

To poslední bylo na seznamu každodenních věcí už čtyři roky, ale stále zůstávalo nesplněný. Prostě jí zavolat. Dát jí vědět, že jsem naživu. To je všechno, co potřebuje. Všechno, co jí můžu dát. A stejně se nemůžu dokopat k tomu, abych se vrátil k minulosti. Dech mi zpomalí a hlava poklesne. Ostrá palba, výbuchy, řev.

E-maily!

Protřu si tvář a seberu se z počínajícího záchvatu paniky tím, že popadnu sprchovej gel. Potřebuju začít svůj den. Jakmile se umyju a omotám si ručník kolem pasu, popadnu prášky a jeden do sebe hodím, zatímco pokračuju podél panoramatických oken až do obývacího prostoru, kterému dominuje psací stůl. Posadím se do obrovského koženého křesla a zapnu notebook. Mezitím co nabíhá, ztracenej v myšlenkách zírám z okna na město.

Jenom jí napiš. Dej jí vědět, že jsi pořád naživu. Suše se svý ubohý realitě zasměju pod nos. Abbie je pravděpodobně jediná osoba na planetě, který není jedno, jestli jsem mrtvej, nebo živej. Nebo už možná taky ne. Jsem to jenom já. Žádná rodina. Žádný přítel. Žádný rodiče.

Od chvíle, kdy byli máma s tátou zabiti na palubě letu Pan Am 103, jsem měl jedinej cíl. Válku. Bylo mi sedm. Ve skutečnosti jsem ani nerozuměl tomu, co se stalo, ale věděl jsem, že tam venku jsou špatný lidi a někdo je musí zastavit. A čím jsem byl starší, tím víc ta spalující touha bojovat s ďáblem rostla. Dokud babičku nepřemohlo stáří, starala se o mě ona. Pak už nebyl nikdo, kdo by si o mě dělal starosti. Nastoupil jsem do armády a přispěl svojí troškou do mlýna. Čímkoliv, co by mohlo pomoci.

Moje přesná střelba nezůstala nepovšimnuta, a tak mě vytáhli od normálních kadetů. Dali mi pušku. Nikdy jsem se neohlížel zpátky. Zamířil jsem, vystřelil a zasáhl cíl. Znovu a znovu a pokaždý jsem cítil zadostiučinění úspěchu. Žádná vina. Jenom úspěch. Protože bylo zas na světě o jednoho nebezpečného bastarda, kterýho jsme se museli bát, míň.

Cink!

Zvuk příchozího e-mailu mě vytrhne z myšlenek. „Ahoj, krásko,“ zamumlám si sám pro sebe, když na monitoru spatřím její tvář. Najednou mě přepadne naděje v jakousi úlevu. Už jsem dva týdny bez práce a málem z toho zatraceně magořím. Dva týdny ničeho jiného než chlastu, šukání a neustálého zápasu o to, jak udržet vzpomínky na uzdě.

Jak je pro Lucindu typický, její vzkaz je prostej a přímej... Což je bezpochyby důvod, proč je to jediná ženská, kterou mám vlastně rád.

Jenže čím víc se do něj začítám, tím rychleji můj spokojený úsměv mizí.

KLIENT: Trevor Logan – obchodní magnát a majitel nemovitostí

OBJEKT: Camille Loganová – nejmladší dítě a jediná dcera

ÚKOL: osobní ochrana

DOBA TRVÁNÍ: na neurčito

PLAT: 100 000 £/týden

Opřu se v křesle a sepnu si ruce před bradou do stříšky. Sto tisíc za týden? V tom musí být nějaký háček. Osobní ochranka? Tohle už jsem dlouho nedělal a nejsem si jistej, jestli je to zrovna teď dobrý nápad, a to z důvodu, že se nejedná o nikoho jiného než dceru Trevora Logana – bezohledného byznysmena, kterej cestou na vrchol zadupal do země kohokoliv, kdo mu stál v cestě. Viděl jsem ho nedávno v novinách. Kvůli soudnímu sporu a obvinění, že zamlčel menšinovýho akcionáře firmy, kterou zrovna koupil. Samozřejmě že

vyhrál. Vždycky vyhraje a novináři vždycky ostrouhají. Ten člověk je neuvěřitelně falešnej a já si nedovedu představit, že by jeho drahá dceruška byla jiná. Lucinda tohle ale musela vědět.

A měla by to vědět líp. Zнала moji minulost. Ty děsivý věci, do každého detailu. Tahle práce by vyžadovala neustálej dohled, být jí pořád v patách. A pro ženskou, jako je tahle? Ani náhodou. Skončil bych tak, že bych ji uškrtil... nebo hůř; neustálý připomínky jedny podobně založený ženský by jen podnítily moje vzpomínky. Rychle je zase srovnám do latě, než mě přemůžou.

Ne. Nemůžu, ani za takový prachy ne.

„A to jsem tě začínal mít rád, Lucindo,“ zamumlám tiše, zatímco rychle vyťukávám odpověď.

Ví, že budu mít sám se sebou problém bez něčeho, na co se budu moct soustředit. Pití a šukání už po těch pár týdnech bez práce moc nepomáhalo, ale poslat mi takovou nabídku byla prostě kravina. To se mě pokouší zabít? Už jí to chci odeslat, když mi oči padnou na vyhledávací lištu Googlu.

„Kurva,“ zamumlám a do prázdného políčka napíšu pár slov.

A okamžitě nenávidím výsledek. Žena – nejspíš kolem pětadvaceti, se štíhlejšma nohama a nebezpečně svůdným úsměvem. Rozčuchaný blond vlasy má nedbale zapletený do copu a přehozený přes rameno, usrkává šampaňský na nějaký zahradní párty a kolem ní postává banda slintajících chlapů.

Trefil jsem se naprosto přesně. Přímo přede mnou byl ten nejhorší druh ženský, se kterou bych se rozhodně neměl zaplést na dobu delší, než abych jí vyšukal mozek z hlavy. A přesto zjišťuju, že místo

toho, abych to okno zavřel a odeslal odpověď, klikám na *další obrázky*. Procházím tucty fotek – na některých odchází z klubů, na některých je na párty, jinde se zase prochází po londýnskejch ulicích a doslova se prohejbá pod tíhou nákupních tašek v rukách. A pak tam byly profesionální snímky, zejména pro módní domy a návrháře. Zamračím se, když se přede mnou najednou objeví stránka Wikipedie. Ona má svoji stránku na Wikipedii? Povzdechnu si, ale i tak na ni kliknu a začtu se.

Camille Loganová, nejmladší dítě obchodního magnáta Trevora Logana a proslulá pařmenka. Narodena 29. června 1991. Camille krátce studovala módní design na London College, než byla objevena modelingovou agenturou Elite Models. Žije v centru Londýna a pravidelně se objevuje ve vysokých kruzích. Mezi její bývalé partnery patří Sebastian Peters, dědic Peters Communications. Camille má typické proporce modelky: výška 173 cm, délka nohou 87 cm, velikost košíčků 30C a obvod pasu 64 cm. Blond vlasy, modré oči. Po loňském bouřlivém rozchodu s Petersem se Camille nechala hospitalizovat na Priory Clinic, aby překonala závislost na kokainu. Od té doby se věnuje své modelingové kariéře a reprezentuje značky jako Karl Lagerfeld, Gucci a Hugo Boss.

Šokovaně se zhroutím v křesle. „Oni tam píšou její míry?“ Nevěřícně o tom přemýšlím, zatímco se vracím ke svojí e-mailový odpovědi a dopisuju *P. S.*

Ani za milion! Díky, nechci.

S poděkováním se neobtěžuju. Lucinda musela přijít o svůj zatracený rozum. A s tím zaklapnu notebook.

* * *

Kroužím jantarovou tekutinou ve sklenici a sleduju jemný vlnění, jak hladce ulpívá na skle. Kolikátej drink už to dneska večer je? Desátej? Jedenáctej? Zhluboka vydechnu a obrátím ho do sebe. Praštím prázdnou sklenkou o bar a barman mi okamžitě dolije. Kývnu hlavou na znamení díků a loktem se opřu o dřevěnou desku. Jsem si vědom těch pohledů, který po mně vrhají všechny ženské okolo. Snaží se, abych zvedl oči, a ony si mě tak mohly líp prohlídnout. Jenomže jestli kterýkoliv z nich věnuju jenom náznak pozornosti, noc skončí tak jako všechny v poslední době. Sex, sbohem a facka na závěr. A zase znova. Dneska večer jenom pití. Jenom pití.

Bezmyšlenkovitě si kloubama na rukách hrubě promnu oči. Kvůli nedostatku rozptýlení, ať už v podobě nějakého úkolu nebo ženský, kterou bych mohl ošukat, je pokus o oddálení návratu do temný minulosti bitva jako žádná jiná. Začínají se přede mnou objevovat tváře, který mě pronásledujou každéj den. Mozkem mi otrásají exploze a srdce začíná uhánět jako o závod.

„Zkurvysyn,“ vydechnu, zvednu oči a najdu tam ženskou, jak na mě přes bar mává řasama. Představuje úlevu od mého osobního mučení, kterou nehodlám jen tak zahodit, ale zrovna když se začnu zve-